

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ ЛЮБОВТА Е МЪРТВА

chitanka.info

*Специално за П. — една от всички, които убиват
любовта с детинската си дребнавост*

Вековната гора плачеше. Сеана, кралица на елфите въпреки сравнително крехката си по стандартите на Вечния народ възраст (391 години), чувстваше това толкова ясно, че почти усети как и в нейните очи напират сълзи.

Не знаеше откъде ѝ хрумна това, нито пък можеше да обясни причината за внезапната тъга, която я беше обзела. Тя просто седеше в центъра на Арлиндриен — Гората на въздишките на Древния език, вдишваше с пълни гърди нежния като капка роса въздух и се бореше с всички сили със сълзите, които напиреха безмилостно към очите ѝ. Нямаше да плаче. Не и днес. Някой друг път — може би следващата седмица, или месец, или година... Тя въздъхна и приседна направо върху тревата, погали бурно разцъфтелите теменужки — яркосини като очите ѝ — и за пореден път прокле мига, в който на главата ѝ бе поставена короната на Вечния народ.

Подобна меланхолия не беше нещо необичайно за елфите и тя го знаеше прекрасно. Проклятието на неестествено дългия живот бе неестествено дългата скука. Отдавна преситените от всички земни щастия Първородени дотолкова бяха отегчени от битието си, което не им предлагаше нищо ново, нищо изненадващо, нищо свежо, че нерядко изпадаха във всепоглъщаща... а понякога и самоубийствена депресия.

Навярно подобни мисли бяха тревожили и последния от елфическите владетели-мъже, крал Елеантар, който бе сложил началото на отбелязвания всяка година от над две хилядолетия насам празник, или в превод от древния език „Любовта е мъртва“. Вероятно и той — също както Сеана сега — бе почувствал как обречените да бъдат винаги харесвани елфи и елфийки всъщност са едни от най-самотните същества в света. Сигурно и той болезнено бе осъзнал, че предизвикващата люта завист у хората свършена до полуда красота на Вечния народ не може да им купи или подари нещо различно от мисли

за секс, похот и лъст. Нещо различно от сляпо подсъзнателно привличане. Нещо като любов например.

Утре *Аран'нилувар'енн* щеше да се проведе за пореден път. Всички от Вечния народ щяха да сменят белите си одежди с черни, да втъкнат в косите си по една черна роза и да се съберат в Гората на въздишките. На *Аран'нилувар'енн* по традиция винаги се раждаха най-съвършените песни на елфите — песни, които караха дори и хора, които не разбираха нито елфически, нито Древния език, да се просълзят. Тъжен празник бе въвел Елеантар. Празник, символизиращ цялата безсмисленост на живота на Първородените.

Нечии тихи стъпки накараха Сеана да се обърне. За малко не ахна, понеже тук, в Арлиндриен, в навечерието на *Аран'нилувар'енн*, последният, когото очакваше да види, бе човек. И то не кой да е човек, а Тери Сторн — Вечният човек, приятелят на всички раси и народи, магът, който бе на над 7000 години и още преди пет хилядолетия бе обявен за най-великият магьосник, раждан някога из Световете. Той често идваше в Гората на въздишките; понякога между две негови посещения минаваха пет, понякога десет, а понякога и двадесет години, но никога не се бе появявал тук в навечерието на Празника на мъртвата любов.

— Ваше величество... — усмихна се той, когато видя, че тя го е забелязала.

— Стига, Тери. Знаеш, че мразя тези официалности.

— Навиците трудно се променят, Сеана. Казвах „Ваше величество“ и на майка ти, и на баба ти, и на всички елфически крале и кралици, които ти сигурно познаваш едва-едва от историческите ръкописи. Така че не ме упреквай. — Продължаваше да се усмихва. Кафяво-зелените му очи сякаш гreeха. Тя се изправи и го прегърна.

— Тери... Къде се губиш толкова време?

— Имах работа в моя свят, която ме задържа известно време ангажиран. Пък и... подочух, че си била доста заета, за да обръщаш внимание на един обикновен приятел, затова реших да не ти преча.

— Не говори така. — По лицето ѝ премина сянка.

— Защо? Нали беше щастлива?

— Бях. Но за кратко... и същевременно за цяла вечност. Сега не съм. *Аран'нилувар'енн*, Тери. Любовта е мъртва.

Усмивката му помръкна.

— Така значи... — Той приглади косата си, която все още бе гарвановочерна, независимо от седемте хиляди години, които тежаха на плещите му.

— Нека не говорим за това — прекъсна го тя. Кажи ти как си? Как вървят делата ти?

— Всъщност, точно за това съм дошъл, Сеана. Дойдох да си вземем сбогом.

— Моля?! — Тя не можеше да повярва на ушите си. Целият ѝ живот бе преминал в близост до този човек. Бе израснала на коленете му и го приемаше за нещо средно между баща, брат и много добър приятел. Не можеше просто така изведнъж да изчезне!...

— Да, Сеана. Конвентът на Световите ми забрани да напускам родния си свят в продължение на 5000 години. Докато изтече наказанието ми... — Той не се доизказа, но елфийката потръпна. Много добре го беше разбрала — дотогава тя щеше да е напуснала Арлиндриен.

— Но защо...? Доколкото си спомням, Конвентът досега само веднъж е издавал подобна заповед...

— Да. Само веднъж. И пак за човек — тогава бяха заточили в моя свят Абдул ал-Хазред и бяха изгорили всички 666 преписа на „Некрономикон“ — книгата му за сатанизъм, некромантия и Забранена Магия. Един екземпляр обаче беше останал в Елианор. Аз го откраднах и затова Конвентът ми забрани да напускам света си.

— Но това значи... значи, че няма да мога да те виждам повече! — Тя мислено прокле неспособността на елфическата магия да се справи с пътуването между световите.

— Така е. Повярвай ми, за мен това ще е много по-болезнено, отколкото за тебе. Понеже... — той се запъна, — понеже те обичам, Сеана. Дойдох не само да се сбогуваме, а и да ти го призная като за последно.

Тя се вкамени. Не можеше да повярва, че току-що е чула това.

— Шегуваш се!!!

— Никога не се шегувам с такива неща, Сеана. Не съм ти го казвал досега, понеже предполагам, че ще ми се изсмееш в лицето. Сега обаче вече няма какво да губя.

— Но аз... аз съм още дете...

— На години — да, може би. Но лично аз никога не съм виждал в теб само възрастта или външността ти. В края на краищата аз съм магьосник и съм способен да проникна далеч зад онзи външен параван, който се оказва непреодолима преграда за останалите. Наблюдавах те дълго време. Живеех с твоите проблеми, с твоите детински наивни влюбвания и твоите детински разочарования, без да смея да ти предложа нещо истинско в замяна. Прегръщах те като дете и в същото време копнеех да те прегърна като жена. През всичките тези години исках да ти кажа, че макар името ти на Древния език да значи „луна“, това изобщо не трябва да те кара да изживееш целия си живот като безмълвен сателит на някого и да светиш с отразената му светлина. Но... всичко това вече няма абсолютно никакъв смисъл. Сбогом, Сеана.

Той я прегърна още веднъж, стисна я силно и след това решително я отстрани от себе си. Без да се обръща, той закричи напред. Вече бе почти на път да се изгуби между вековните дървета на Арлиндриен, когато тя извика след него:

— *Аран’нилувар’енн*, Тери!!! Любовта е мъртва! Аз не вярвам в нея! Не вярвам!!!

Той се спря и се обърна. Стори й се, че в очите му проблясват сълзи, но не беше съвсем сигурна: в края на краищата как би могъл Вечния човек да плаче?!

— Любовта не е мъртва, Сеана. Но нашите недообмислени решения могат да я карат да умира бавно и болезнено всеки ден, всеки час, всяка секунда. И, повярвай ми, това е хиляди пъти по-мъчително от бързата смърт, каквато мислиш, че я е спходила. Но тя е жива, Сеана. Независимо от това, че хора като теб я убиват всяка нощ.

И той бавно се разтвори сред стволите на шепнещите дървета. Тя остана на мястото си, неспособна да говори, да се движи, дори да мисли. Гората на въздишките стенеше около нея, плачеше, вълнуваше се, гърчеше се в безмилостна агония като в предсмъртен трепет. Сеана покри лицето си с ръце и бавно се сви на кълбо. Така я намериха първите, пристигнали да празнуват *Аран’нилувар’енн*.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.